

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.048/2025/4/II.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Gyurta Tibor Roland ügyvéd, ügyvéd címe

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Kamarás Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

(ügyintéző: dr. Kamarás Virág ügyvéd)

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 20.P.21.070/2024/19.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az alperes által közzéteendő elégtételadó közleményből mellőzi a „részben” és a „továbbá szükségtelenül” szövegrészeket, valamint azt állapítja meg, hogy 36.000 (harminchatezer) forint eljárási illeték marad az állam terhén.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 150.000 (százötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes az alperessel kinevezés útján 2005. április 1. napjával közszolgálati jogviszonyt létesített értékelő munkakör betöltésére.

[2] A felperes 2016. április 22. napján az alperes alperes címe szám alatti épületének hátsó lépcsőháza II. emeleti, kártyaleolvasóval és mágneszárral felszerelt ajtaját dühében becsapta, melynek következtében a mágneszár javíthatatlanul megrongálódott és kicserélésre szorult. Ezzel együtt a felperes az ajtóhoz tartozó kártyaleolvasó burkolatát összetörte és a leolvasó falon maradt részét igyekezett leszerelni.

[3] A történetek miatt az alperes fegyelmi eljárást indított a felperessel szemben, melynek során az eseményről 2016. április 24. napján jegyzőkönyvet vettek fel, melyben a felperes a felelősségét elismerte. A jegyzőkönyvet az alperes osztályvezetői és a felperes írták alá.

[4] Az alperes a felperest a fenti károkozó magatartása miatt 2016-ban megrovás fegyelmi büntetéssel súlytotta. A felperes az okozott kárt az alperesnek megtérítette.

[5] Az alperes a felperest 2019. július 18. napján a HR/49-1/2019. számú okirattal munkáltatói figyelmeztetésben részesítette.

A munkáltató hat pontban sorolta fel a felperes magatartásával kapcsolatos kifogásait. Ezek között említette azt, hogy a felperes úgy véli jogosult a munkatársai tevékenységének véleményezésére, melyet kiabálva, útszéli stílusban tesz meg. A stílusa miatt egyes kollégák csak írásban hajlandók vele érintkezni. A rugalmas munkaidőt sajátosan és tévesen értelmezi. Nem tartja magára kötelezőnek az ügymenetet, azt megkerüli; a szolgálati utat gyakran nem tartja be. A zajok, technikai problémák felingerlik és ezek miatt teljesen kifordul magából. Az értekezleteket közbeszólásaival megzavarja, esetenként ezeken szándékosan nem jelenik meg.

[6] A felperes jogviszonya 2020. május 1. napjától határozatlan időre közszolgálati jogviszonnyá alakult.

[7] A felperes 2020. június 30. napján délelőtt konfliktusba került szobatársával, tanú10tel, melyről utóbbi 2020. július 1. napján tanú4 osztályvezetőnek, 2020. július 2. napján az alperesi főigazgatónak készített írásbeli feljegyzést.

[8] Az alperes a 2020. július 6. napján kelt, HR/228-8/2020.Nyt. számú okirattal a felperes határozatlan idejű közszolgálati jogviszonyát érdemtelenség jogcímén felmentéssel megszüntette.

A felmentési okiratban az alperes a felmentés indokaként azt jelölte meg, hogy a felperesnek a munkahelyén tanúsított magatartásával, már évekkel ezelőtt kifogások merültek fel, több szóbeli és írásbeli bejelentés is megfogalmazódott, hangoskodás, trágárság, a kollégák és a munkáltató szidalmazása, vádaskodások, pocskondiázás, a munkáltatói igazolvánnyal való visszaélés, továbbá a munkahelyen elkövetett károkozó magatartás miatt.

[9] A felperes a felmentéssel szemben a Fővárosi Törvényszéken közigazgatási jogvitát kezdeményezett, melynek eredményeként a Fővárosi Törvényszék a 34.K.705.927/2020/18. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek a közszolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetése okán 5.665.000 forint általánymunkaadótérítést, valamint a perrel kapcsolatban felmerült költségét. Az ítélet indokolása szerint a felmentési okiratban rögzített indokok egyike sem jelenít meg munkahelyen kívüli magatartást és nem tükrözi az alappal elvárható szakmai elhivatottság hiányát sem, különös tekintettel arra, hogy felperes munkavégzését az alperes magában a felmentési okiratban is elismerte és jutalmat is adott részére, továbbá a felmentés 1-5. pontjaiban szereplő indokok esetében az alperes nem tartotta meg a felmentés gyakorlására rendelkezésre álló 30 napos határidőt, a 6. indok esetén pedig fegyelmi eljárást kellett volna indítania, és ott tisztáznia az ügyet.

[10] Az alperes az ítélettel szemben fellebbezést nyújtott be a Kúriához. A másodfokon eljáró Kúria az elsőfokú ítéletet a Kf.VIII.40.356/2021/5. számú jogerős

ítéletével helybenhagyta és kötelezte az alperest a felperes másodfokú költségeinek megfizetésére.

[11] Az alperes főigazgatójának, személy4nak jogszabályi rendelkezés alapján a 2022. évi tevékenységéről be kellett számolnia az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottságának.

A főigazgató mandátuma 2024. március 31. napján lejárt, és újra pályázott a főigazgatói kinevezésre.

[12] Az alperes főigazgatóját, személy4t a beszámoló megtétele és a pályázata benyújtása miatt az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottsága a dátum napján tartott ülésén meghallgatta.

A Bizottság ülésének a főigazgatói meghallgatásra vonatkozó része nyilvánosan zajlott, melyről jegyzőkönyv készült, melyet a Parlament a <https://www.parlament.hu> internetes oldalán tett közzé olyan módon, hogy az nem távolítható el.

Az ülésen, a nem bizottsági tagként résztvevő személy1 parlamenti képviselő észrevételt tett a jelölttel kapcsolatban, többek között a felperes közszolgálati jogviszonyának jogellenes megszüntetésével összefüggésben, név szerint említve a felperest. Felszólalásban egyrészt az alperes ismételten pályázó főigazgatójának méltatlanságát taglalta, másrészt a felperes szolgálati jogviszonyának megszüntetését egy vélelmezett személyes bosszúként jellemzett, melyet az alperes főigazgatójának korábban a Facebookon található, profilnév néven regisztrált álprofiljáról személy2 újságíró által írt cikkel hozott összefüggésbe.

[13] személy4nak az országgyűlési képviselő felvetéseire az alábbi választ adta a jegyzőkönyvben foglaltak szerint: „[a] jogszerűtlenül kirúgott munkatárssal kapcsolatban hadd jegyezzem meg, hogy ez az illető többszörös fegyelmi után került elbocsátásra, mert fizikailag fenyegette a kollégáit, veszélyt jelentett kimondottan a kollégáira, volt alkalom, amikor dühében szétvert bizonyos berendezéseket, és a legutolsó csepp a pohárban az volt, amikor belülről bezárta egy munkatársnőjével a szoba ajtaját és nem engedte onnan eltávozni. Tehát fizikailag fenyegette a munkatársait.”

[14] A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes azzal, hogy az Országgyűlés internetes oldalán közzétett és a nagy nyilvánosság számára is elérhető jegyzőkönyv szerint az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottságának dátum napján tartott ülésén valótlanul állította róla, hogy „fizikailag fenyegette a kollégáit, veszélyt jelentett kimondottan a kollégáira, volt alkalom, amikor dühében szétvert bizonyos berendezéseket, és a legutolsó csepp a pohárban az volt, amikor belülről bezárta egy munkatársnőjével a szoba ajtaját és nem engedte onnan eltávozni. Tehát fizikailag fenyegette a munkatársait”, megsértette a jóhírnévhez való személyiségi jogát.

Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől.

Kérte továbbá az alperes megfelelő elégtétel adására kötelezését azzal, hogy az alperes 3 napon belül a saját internetes oldalán, egy héten keresztül, a nyitó oldalról közvetlenül

elérhető linken, a saját költségén jelentesse meg a következő közleményt: „Az alperes valótlanul állította felperesről, hogy fizikailag fenyegette a kollégáit, dühében szétvert bizonyos berendezéseket, és belülről bezárva egy munkatársnőjét, nem engedte eltávozni, ezzel megsértette a jóhírnevét, ezért elnézést kér felperestől.”

Kérte az alperes arra kötelezését, hogy fizessen meg a részére 400.000 forint sérelemdíjat és ennek 2023. december 14. napjától a kifizetésig járó kamatát és a perköltségét.

[15] Az alperes az írásbeli ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és felperes perköltségben marasztalását kérte.

[16] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes azzal, hogy az országgyűlés <https://www.parlament.hu> internetes oldalán közzétett, és a nagy nyilvánosság számára is elérhető jegyzőkönyv szerint az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottságának dátum napján tartott ülésén azt állította a felperesről, hogy „fizikailag fenyegette a kollégáit, veszélyt jelentett kimondottan a kollégáira, volt alkalom, amikor dühében szétvert bizonyos berendezéseket, és a legutolsó csepp a pohárban az volt, amikor belülről bezárta egy munkatársnőjével a szoba ajtaját, és nem engedte onnan eltávozni. Tehát fizikailag fenyegette munkatársait”, megsértette a felperes jóhírnevéhez való személyiségi jogát.

Kötelezte az alperest, hogy a fenti jogsértésre tekintettel adjon a felperesnek megfelelő elégtételt olyan módon, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 3 napon belül közleményt tegyen közzé a <https://www.alperes.hu> internetes oldalán egy héten keresztül, a nyitó oldalról közvetlenül elérhető linken „Elégtételadás felperesnek” címmel a saját költségén a következő szöveggel „Az alperes részben valótlanul, továbbá szükségtelenül állította felperesről, hogy fizikailag fenyegette a kollégáit, dühében szétvert bizonyos berendezéseket, és belülről bezárva egy munkatársnőjét, nem engedte eltávozni, ezzel megsértette a jóhírnevét. Az alperes ezért elnézést kér felperestől.”

Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 400.000 forintot és ennek 2023. december 14. napjától a kifizetésig járó késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, továbbá 495.300 forint perköltséget.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Azt állapította meg, hogy a meg nem fizetett 24.000 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

Ítéletében ismertette az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1), (2) bekezdéseit, a 2:43. § d) pontját, 2:51. § (1) bekezdésének a)-c) pontjait, 2:52. § (1), (2) bekezdéseit, hivatkozott továbbá a PK 12. számú állásfoglalásra.

Abból indult ki, hogy a felperes által sérelmezett alperesi közlések tényállításnak minősülnek, ezért arról kellett döntenie, hogy az alperes törvényes képviselőjének kijelentései a valóságnak megfelelnek-e, és azok az adott kontextusban szükségesek voltak-e a mondandójának kifejtéséhez. Kitért arra is, mivel az alperesi főigazgató tette a közléseket, az általa képviselt szervezet perelhető és tartozik felelősséggel az elmondottakért. Úgy foglalt állást, hogy a felperes munkahelyi magatartásának a jegyzőkönyv szerinti részletezése szükségtelen volt, ennek megemlítése nélkül is válaszolhatott volna az alperes az

országgyűlési képviselők felvetéseire. Megítélése szerint a főigazgató számíthatott politikusi felszólalásra, hiszen éppen ennek fóruma volt a bizottsági meghallgatás.

A felek által felajánlott tanú bizonyítások eredményeként összefoglalva azt állapította meg, hogy az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperes fizikailag fenyegette a kollégáit, kimondottan veszélyt jelentett rájuk, és belülről bezárta volna egy munkatársnőjével a szoba ajtaját és nem engedte onnan eltávozni.

Arra következtetett, hogy az alperes annyit tudott bizonyítani, hogy a felperessel kapcsolatban többször is volt magatartási probléma, a munkahelyén több esetben indulatos, indulatvezérelt magatartást tanúsított, ami a kollégákkal való konfliktushoz vezetett.

Az elsőfokú bíróság tanú10 tanúvallomását a szobából való kijutással kapcsolatosan ellentmondásosnak minősítette, mint amely nem támasztja alá az alperesi állításokat és korabeli levelei sem tartalmazznak olyan jellegű előadást, hogy a felperes ne engedte volna ki a szobából.

tanú4 tanúvallomását úgy értékelte, hogy az általa elmondottak szerint a dolgozók fenyegetésként élték meg a felperes verbális agresszióját és más tanúk is elmondták, hogy fizikai erőszak alkalmazásának szükségességére utaló megjegyzései voltak, azonban ezek nem azonosíthatók azzal, hogy a felperes maga fizikai fenyegetést jelentett volna a kollégáira, még akkor sem, ha bizonyos gépekkel szemben időnként alkalmazott erőszakot.

Az alperes egyéb tanúitól sem hangzott el olyan nyilatkozat, hogy a felperes fizikailag fenyegette a kollégáit. Hallomások bizonyos kijelentések tekintetében elhangzottak, de a fizikai fenyegetés nem nyert bizonyítást. Álláspontja szerint személy3 e-mail-ében foglalt utalás sem tette megalapozottá a kijelentést.

A berendezések szétverésével kapcsolatos közlés tekintetében azt állapította meg, hogy az alperes okirattal bizonyította azt, hogy a felperes a folyosó bejárat ajtajának mágneszárát és a kártyaolvasó fedelét megrongálta és ezért fegyelmi eljárás is volt vele szemben. Az okirati bizonyíték megfelelően igazolta a történeteket. Arra következtetett, hogy a felperes által indítványozott tanúk meghallgatása nem járt eredménnyel az okiratban foglaltakkal szembeni ellenbizonyítás körében, különös tekintettel arra, hogy a felperes is aláírta a károkozással kapcsolatos jegyzőkönyvet. Kitért arra is, hogy tanú11 tanú vallomása igazolta azt, hogy az országgyűlési bizottság meghallgatásáról szóló jegyzőkönyvet többen is olvasták.

Az ilyen bizonyításértékelés után arra következtetett, hogy az alperesi állítások valóságát az alperesnek kellett volna bizonyítani, de azt jórészt sikertelen maradt, ezért az állításokat a valótlanságuk miatt jóhírnévsértőnek minősítette.

A felperes eltiltásra vonatkozó kereseti kérelmét nem találta alaposnak, mivel nincs olyan helyzet, hogy az alperes újabb hasonló személyiségi jogsértést tanúsíthatna.

Az elégtétel adására vonatkozó igényt megalapozottnak minősítette, mert másként a jogsértő közlésekkel szembeni nyilvánosság nem teljesülhetne.

A szubjektív szankcióként alkalmazott sérelemdíj tekintetében a felperes által igényelt 400.000 forintot nem tartotta eltúlzottnak, mint amelynek összegét az alperes külön nem is vitatta. A felperes igazolta azt, hogy mások is tudomást szereztek a közlésről és ezért magyarázkodásra szorult. Ezen túlmenően tényként vette figyelembe, hogy a kijelentések objektíve is alkalmasak a felperes társadalmi megítélésének csorbítására. Figyelembe vette, hogy a jegyzőkönyv a nagy nyilvánossághoz is közvetítette a jogsértő közléseket.

A pervesztes alperest a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére kötelezte.

Úgy rendelkezett, hogy a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett eljárási illeték az alperes személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad.

[17] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását indítványozta.

Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását.

Kérte továbbá a felperes 400.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését.

A hatályon kívül helyezés körében előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást oly mértékben hiányosan és rendelkezésre álló iratokkal ellentétesen állapította meg, hogy ennek orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges. A megállapított tényállást okszerűtlennek, ellentmondónak és logikátlannak minősítette. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást túlnyomórészt a felperessel baráti kapcsolatban álló tanú11 tanú előadására alapította. Az ítéleti tényállás lényegi eleme szerint a felperes nevét személy1 országgyűlési képviselő tette nyilvánossá a hozzászólásával, azonban ezt az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta. Ha a képviselő a felperes nevét nem mondja ki, úgy a nyílt ülés jegyzőkönyve számára beazonosíthatatlan maradt volna a személye.

Előadta, hogy az ítéletben foglaltakkal szemben a felperes nem változtatta meg a kereseti kérelmét, tekintettel arra, hogy a perben egyébként a keresetváltoztatásnak nem is volt helye. Ebből következően az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a felperes keresetén.

Hivatkozott továbbá arra is, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen, téves következtetések levonása után állapította meg az alperes felelősségét. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy valamennyi felperesi munkahelyi magatartásra vonatkozó tényállítás a valóságnak megfelelt. Ezen túlmenően pedig az általa indítványozott tanúk vallomásai kétséget kizáróan bizonyították a főigazgató állításait. Megítélése szerint a fenyegető magatartást nem annak tanúsítója szempontjából szükséges értékelni, hanem annak szempontjából, aki fenyegetve érezte magát.

Álláspontja szerint tanú10 tanúvallomása egyértelműen igazolta a szoba bezárását és az érintett távozása megakadályozásának tényét. Az elsőfokú bíróság iratellenesen minősítette ellentmondásosnak a tanú által elmondottakat, amit tanú1 tanúvallomása is alátámasztott.

Bizonyos berendezések szétverésével kapcsolatos okirati bizonyíték értékelése elmaradt és ezzel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság logikátlan és értelmezhetetlen megállapítást is tett. A bizonyítás eredményességének álláspontja szerint legalább a sérelemdíj összegének mérséklésében meg kellett volna mutatkoznia. A felperes által indítványozott tanúk vallomásaival kapcsolatosan az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak ellentmondást mutattak. tanú11 tanúvallomása a szubjektív szankció tekintetében bírt jelentőséggel, mert arról nyilatkozott, hogy az országgyűlési meghallgatásról felvett jegyzőkönyvet harmadik személyek is látták. Egyébiránt a tanú vallomása jelentős mértékben a per tárgyához hozzá nem tartozó saját sérelmének előadásával foglalkozott. Egyébiránt a tanú csak a saját maga tudomásszerzéséről számolt be, mások általi megismerésről azonban nem. Felhívta a figyelmet arra, hogy személy1 tudhatta, hogy a felperes levéltári munkaviszonyának jogellenes megszüntetését a hozzászólásában meg fogja említeni, mivel tanú11-lával már korábban egyeztettek az alperesi törvényes képviselő bizottság előtti meghallgatásáról.

[18] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a másodfokú perköltségének megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján okszerűen következtetett arra, hogy az alperes megsértette a jóhírnevét.

Álláspontja szerint az alperes hatályon kívül helyezés iránti kérelmét nem indokolta meg. Nem fejtette ki, hogy miben áll a tényállás hiányossága, az iratellenesség, illetőleg az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése. Kifejtette, hogy az alperesi tanúk különösen tanú10 és tanú1 tanúk vallomásai elfogultak voltak. Ellentmondásaikon túlmenően az eseményeket közvetlenül követően tett írásbeli jelentéseikben nem említett, illetőleg azzal ellentétes tényekről számoltak be. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság nem dr. tanú11 tanú vallomására alapította a tényállást és nem mellőzte az alperesi tanúk vallomásainak értékelését sem.

Azt fejtette ki, hogy az alperesnek a zárt ülés tartásával kapcsolatosan kifejtett érvei és ezzel összefüggésben az alperesi törvényes képviselő jogszabályellenes magatartásával kapcsolatos nyilatkozata ellenkérelem-változtatásnak minősül, mint új anyagi jogi kifogás. Ezen túlmenően az alperes érvelése téves és jogszabály helytelen értelmezésén is alapul. személy1 országgyűlési képviselő felelősségével és a zárt ülés kérelmezésére vonatkozó lehetőségével kapcsolatos érvelés megalapozatlan és ez nem csökkenti az alperes felelősségét sem.

Kitért arra, hogy a fellebbezésben foglaltakhoz képest valóban nem változtatta meg a keresetét, azt azonban az alperes figyelmen kívül hagyta, hogy már a keresetében hivatkozott a törvényes képviselő nyilatkozatának szükségtelenségére. Az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértve vonta vizsgálati körébe a szükségszerűséget. Ezen túlmenően az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy a személyiségi jogi perben a keresetváltoztatás tilos lenne.

Előadta, hogy az alperesi tanúk vallomásai több helyen ellentmondók voltak, tényeket más színben tüntettek fel, hangulatkeltőnek minősültek, objektivitásuk azért megdőlt. tanú10 előadása többször is ellentmondott a tárgyaláson korábban általa elmondottakkal, vallomása pedig ellentétesnek mutatkozott a közvetlen az események után készített, és a perben csatolt jelentéssel is. tanú1 tanú hallomás alapján tett nyilatkozata pedig a korábbi események után általa tett írásbeli jelentésében foglaltakon is túlmutatott. Az eljárás során az alperesi törvényes képviselő által állított fenyegető magatartást az alperes nem tudta bizonyítani, ezért az elsőfokú bíróság okszerűen értékelt. A fenyegetést az általános közfelfogás alapján kell megítélni, amely szerint a felperesi magatartások nem minősülhetnek ilyennek.

A tanúk vallomásaiban egy kártyaleolvasó esetén túli más rongálási esetet nem említettek, az esemény rosszul sikerült szerelésnek minősíthető vagy tönkretételnek. Az alperesi törvényes képviselő azonban többes számot használt és a szétverés kifejezést alkalmazta, ami jóval súlyosabb, garázdasághoz hasonló jellegű cselekményt jelzett. Az alperesi törvényes képviselő általánosságban beszélt arról, hogy a felperes fizikai veszélyt jelentet, amelynek hiányát a felperesi tanúk igazolni tudták.

Kifejtette, hogy az alperesi fellebbezésben foglaltakból nem következik, hogy dr. tanú11 tanúvallomása perdöntőnek minősült volna. Vitatta azt, hogy a nevezett tanú személylidel egyeztetett volna, függetlenül attól, hogy a tanú vallomásából az következik, hogy a parlamenti bizottsági meghallgatás előtt beszéltek egymással.

[19] Az alperes fellebbezése elenyésző mértékben alapos, túlnyomórészt alaptalan.

[20] A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálat során nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés b) pontja szerinti, jogsértő magatartástól eltiltás iránti

keresetet elutasító rendelkezését, mivel ez fellebbezés hiányában a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 358. § (5) bekezdés harmadik mondata alapján jogerőre emelkedett.

[21] Az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldalán a [8] bekezdésben a Pp. 346. § (4) bekezdésében elvártak szerint úgy rögzítette a felperes kereseti kérelmét, mint amit a felperes kisebb részben megváltoztatott. Ilyen keresetváltoztatás azonban a per irataiból nem állapítható meg, és a felek a fellebbezésben, illetőleg a fellebbezési ellenkérelemben is egyezően úgy nyilatkoztak, hogy a felperes nem változtatta meg a keresetét.

[22] Az eredeti kereseti kérelem és az ítélet rendelkező részének, valamint a kereseti kérelem [8] bekezdésében foglalt összevetése alapján arra lehetett következtetni, hogy az elsőfokú bíróság a jogsértés megállapításának keresetbeli szabatos megfogalmazásában és ennek következtében az elégtételadás szövegében tett módosítást az eredeti kereseti kérelemben foglaltakhoz képest, melyre vonatkozóan az ítélet [34] bekezdésében tett utalást. Az elsőfokú bíróság azonban nem az ítéletben rögzített kereseti kérelem megfogalmazása szerint („valótlanul és szükségtelenül állította róla”; 4. oldal lap teteje) állapította meg a jogsértést; és arra nézve sincs pontos magyarázat a határozatban, hogy az elsőfokú bíróság pontosan miért alkalmazott a kereseti kérelemtől eltérő helyreigazító szöveget.

A keresettől való eltérés a rendelkező részben elsősorban az elégtétel adó szöveg „szükségtelenül” fordulata alkalmazásában nyilvánult meg. Ezzel összefüggésben a 6. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal első bekezdése tartalmazza a felperesi jogi képviselő nyilatkozatát, mely szerint „az alperes főigazgatójának a bizottsági meghallgatáson tett felperesre vonatkozó kijelentése nem volt szükségszerű”, ez azonban keresetváltoztatásnak nem minősíthető nyilatkozat.

[23] A fentiek szerint a felperes nem változtatta meg a keresetét, azonban az alperes fellebbezésében tévesen hivatkozott arra, hogy személyiségi jogi perekben a Pp. 500. § (2) bekezdés g) pontja tilalmazza a keresetváltoztatást. A Pp. XXXVIII. fejezetének közös szabályai között, a 493. §-ban szerepel, hogy a fejezet alkalmazásában mi minősül személyiségi jogok érvényesítése iránti pernek. Tekintettel arra, hogy itt az általános személyiségi jog védelmével kapcsolatos jogviták nem szerepelnek, ezért egyébként az alperes által hivatkozott szabály nem akadályozta a keresetváltoztatás lehetőségét.

[24] Nem osztotta a másodfokú bíróság azt az alperesi álláspontot, hogy az elsőfokú bíróság dr. tanú11 tanúvallomására alapította volna a határozatát, mert ilyen következtetés okszerűen nem volt levonható. A tanú meghallgatásának alapján a fellebbezésben hivatkozott pártatlanság hiánya sem volt azonosítható, mivel az alperesi előadással szemben az elsőfokú bíróság – más tanúkkal egyezően – nyilatkoztatta a tanút a költségigényéről, a 15. sorszámú jegyzőkönyv 14. oldal laptetején rögzítettek szerint.

[25] A felperes azon hivatkozását nem fogadta el a másodfokú bíróság, hogy az alperes a fellebbezésében foglaltakkal az ellenkérelmét új anyagi jogi kifogásra alapítva megváltoztatta. Az anyagi jogi kifogás fogalmát a Pp. 7. § (1) bekezdés 1. pontjában határozza meg. Az alperes a felperes által érvényesített jog érvényesíthetőségét kizáró, megszüntető vagy gátló anyagi jogi rendelkezésre nem hivatkozott.

[26] A másodfokú bíróság egyezően az alperes fellebbezésében foglaltakkal, hiányosnak minősítette az elsőfokú bíróság által, Pp. 346. § (4) bekezdése szerint megállapított tényállást. A logikus és rendszerezett értékelés elvégzéséhez szükséges volt a tények között szerepeltetni azokat az eseményeket, amelyek a felperes alperesnél létesített közszolgálati jogviszony keletkezése és e jogviszony megszűnése közötti időszakban történtek. Az eseménysor szempontjából lényeges körülmény volt az elektromos zárrendszer felperes általi megrongálása, ennek következménye, illetve a felperes magatartásával kapcsolatosan korábban született nyilatkozatok ténye, ezek következménye. Ennyiben a másodfokú bíróság a tényállás kiegészítését tartotta szükségesnek.

Szükségtelen volt szerepeltetni a tények megállapítása között a személyiségi jogsérelmet és ennek következményeit (elsőfokú ítélet [5]-[7]), mert ez a Pp. 346. § (5) bekezdése szerinti jogi indokolásra tartozó rész.

[27] Az elsőfokú bíróság ugyan feltűntette határozata indokolásában, hogy mely tanúk nyilatkozatainak alapján állapította meg a tényállást (elsőfokú ítélet [1]), azonban az nem követhető, hogy mely nyilatkozatokat miként értékelte (lásd: elsőfokú ítélet [29]).

A másodfokú bíróság hiányosnak ítélte az elsőfokú határozatot abból a szempontból is, hogy a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat és a tanúvallomásokat az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen nem vetette össze.

Ezen túlmenően a berendezések szétverésével kapcsolatos kifogásolt közlés tekintetében meggyőző érvelést nem tartalmaz a határozat. Nem követhető, hogy a felperes által megrongált ajtózár tényével kapcsolatos bizonyíték értékelése, miként vezet el a berendezések szétverésével kapcsolatos szövegrész jogsértő jellegének megállapításáig (elsőfokú ítélet [31]- [32]).

[28] A másodfokú bíróság felülbírálati jogköreinek gyakorlásával a másodfokú eljárásban lehetséges volt az elsőfokú határozat hibáinak orvoslása [Pp. 381. § utolsó fordulata], ezért nem vált szükségessé az elsőfokú bíróság határozatának hatályon kívül helyezése.

[29] A másodfokú bíróság a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerint felülbírálati jogkörével élve a tényállást kiegészítve a bizonyítékok értékelését részletesen elvégezve minősítette az alperes keresetben kifogásolt magatartását.

[30] Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy azt volt szükséges vizsgálni, miszerint a felperes által sérelmezett közlés tényállító jellegű-e. Helytállóan következtetett arra, hogy a sérelmezett közlések tényállítást jelentettek a felperes személyével kapcsolatosan, melynek megállapítása során a bizonyíthatósági tesztet lehetett segítségül hívni {EJEB, Lingens kontra Ausztria (9815/82), 1986. július 8., 42. bekezdés; 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [37]}. Ennek alapján, ha a felperesre vonatkozó közlésben foglaltak objektív módon bizonyíthatók, akkor a közlés tényállításnak minősül.

Nem osztotta a másodfokú bíróság ebben a körben annak a szempontnak az értékelését, hogy az alperesi törvényes képviselő nyilatkozata mennyiben volt szükséges. Amennyiben elsődlegesen a sérelmezett közlések valóságáról kell dönten, ebben nem játszik szerepet a szükségesség-szükségtelenség értékelése.

[31] Az elsőfokú bíróság ítéletéből a bizonyítékok értékelése és mérlegelése megfelelően nem volt követhető; az elsőfokú bíróság nem mutatta be azt az okszerű és logikus következtetési láncolatot, amelynek eredményeként az ítéletben foglalt következtetésre jutott.

[32] Logikai sorrendiség tekintetében az alperesi törvényes képviselő nyilatkozatában foglaltak valóságának vizsgálatával kapcsolatosan elsődlegesen a közszolgálati jogviszony megszüntetésével kapcsolatos alperesi nyilatkozatban (2020. július 6.) és az ezzel szoros összefüggésben keletkezett bírósági határozatban foglaltakat volt célszerű elsősorban vizsgálni, mivel ezek időben közvetlenül előzték meg a kifogásolt nyilatkozatot, amelyben az elbocsátásra és fegyelmi eljárásra is utalás történt.

[33] A közszolgálati jogviszony – érdemtelenység jogcímén – felmentéssel történt megszüntetésének ténybeli indokait az alperesi korabeli okirat hat pontban sorolta fel (keresetlevél melléklete). Az ebben foglaltak alapján megrovás fegyelmi büntetés alkalmazásának alapját képező károkozó magatartás, a munkahelyi környezetet pszichésen és fizikailag is romboló magatartás, a munkahelyi agresszív magatartás, a kollégák sértegetése, valamint a portán dolgozók és szobatárs zaklatása, szidalmazása voltak figyelembe vehetők és értékelhetők az alperesi törvényes képviselő nyilatkozatának valós voltának megítélésekor.

A Kúria Kf.VIII.40.356/2021/5. számú ítélete alapján azt lehetett megállapítani, hogy az elsőfokú eljárásban a Fővárosi Törvényszék az alperes érdemtelenység jogcímén a felperes közszolgálati jogviszonyát alappal nem szüntethette volna meg, mert értelmezése szerint ennek körébe a köztisztviselő munkahelyen tanúsított magatartása nem vonható be. Megállapította továbbá, hogy az alperes a megjelölt jogcímen való felmentés gyakorlására vonatkozó határidőt nem tartotta meg. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperesnek a szobatársa zaklatásával és szidalmazásával kapcsolatos magatartása miatt kötelező lett volna fegyelmi eljárás megindítása, szemben a közszolgálati jogviszony megszüntetésével. A Kúria a másodfokú határozatában az elsőfokú bíróság döntését annak indokai alapján helytállónak minősítette.

A határozatban foglaltak alapján helytálló volt az alperesnek az az előadása, hogy az eljáró bíróságok érdemben nem vizsgálták azokat a felperesi magatartásokat, melyekre a közszolgálati jogviszony megszüntetésével kapcsolatosan tényekként hivatkozott. Megállapítható volt azonban az, hogy az időben legutolsó magatartást fegyelmi eljárás

keretében kellett volna kivizsgálni, azonban ez elmaradt, ebből pedig okszerűen következik, hogy olyan, fegyelmi eljárás lefolytatásával kapcsolatos dokumentáció nincs, melyben foglaltakat az alperesi törvényes képviselő kifogásolt közlésével össze lehetne venni.

Rendelkezésre állt azonban két, ezen eseménysorral kapcsolatosan tett korabeli írásbeli nyilatkozat, mely tanú10 és tanú1 ismereteit tartalmazta.

[34] Az időbeliség alapján az alperesi törvényes képviselő nyilatkozatának azon részét lehetett azonosítani, mely szerint „a legutolsó csepp a pohárban az volt, amikor belülről bezárta egy munkatársnőjével a szoba ajtaját és nem engedte onnan eltávozni”, mellyel összefüggésben levő, a közszolgálati jogviszonyt megszüntető dokumentumban fellelhető ténymegállapítás az volt miszerint „a szobában lévő kolléganőt zaklatta, ordítva szidalmazta.” Ezekhez lehetett társítani tanú10 2020. július 1-én és 2-án, valamint dr. tanú1 2020. július 3-án kelt írásbeli nyilatkozatában foglaltakat.

A közvetlenül érintett tanú10nek az előbb tanú4 osztályvezetőnek (3/A/11. sorszámú irat), majd az alperesi főigazgatónak (3/A/6. sorszámú irat) írt nyilatkozatai nem tartalmazzak olyat, hogy őt a felperes nem engedte távozni a szobából, illegőleg bezárta az ajtót. Dr. tanú1 feljegyzése (3/A/10. sorszámú irat) érinti azt, hogy tanú10 beszámolt neki a történetekről, de nem említette, illetőleg a feljegyzés készítője sem rögzítette azt, hogy a felperes akadályozta volna az érintettet a szoba elhagyásában. A nyilatkozatok a felperes indulatos, hangos verbális megnyilvánulásaira szolgáltattak bizonyítékot.

Ezt követően lehetett értékelni a két fent nevezett jelen perben tett tanúvallomását, melyet az elsőfokú bíróság is megtett.

[35] Az eset után pár nappal keletkezett írásbeli feljegyzésekben foglaltakhoz képest tanú10 tanúvallomásában úgy nyilatkozott a tárgyaláson, hogy a felperes a szobában lévő szekrényajtót kifejezetten azért tárta ki, hogy ő ne tudjon kimenni, de az ajtónál is elé állt (15. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal utolsó bekezdése). Azt a nyilatkozatot is tette, hogy az alperes nem engedte ki (15. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal harmadik, negyedik bekezdései). A tanú ugyanezt az eseménysort mondta el a felperesi képviselő kérdésére is (15. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal hatodik bekezdés).

[36] Ezen a ponton markánsan tér el tanú10 korabeli írásbeli nyilatkozata és a tanúvallomása. Az írásbeli feljegyzéseiben egyáltalában nem számolt be a felperes olyan magatartásáról, hogy nem engedte ki a szobából, vagy ennek érdekében bezárta volna az ajtót. A tanú erre azt a magyarázatot adta a meghallgatása során, hogy ugyan kétszer írt az esetről, de nem minden részletről számolt be; volt, amit szóban hozott a címzettek tudomására, mert nem tartotta fontosnak mindent leírni, hiszen lényegesen terjedelmesebb lett volna a beszámolója (15. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal hetedik bekezdés). Okkal feltételezhető azonban, hogy ha az aznapi eseményeknek kulcsmomentuma volt a szobából való kijutás felperes általi fizikai megakadályozása, akkor tanú10 a saját maga által elszenvedett sérelemként ezt megfelelően rögzíti és kidomborítja az írásbeli mondanivalójában. Figyelemmel arra is, hogy az alperes ezt a jellegű magatartást utolsó cseppnek nevezte a kifogásolt bizottsági meghallgatása során.

tanú10 a tanú4nak küldött nyilatkozatának kísérő e-mail-ében azt írta, hogy „vissza sem tudja adni (...) mi hangzott el.” Ez pedig a felperes verbális megnyilvánulására vonatkozó utalás.

[37] tanú1 tanú is hasonló módon, a korábbi írásbeli feljegyzésében rögzítettekkel szemben csak a tanúvallomása során említette azt, hogy mikor a felperessel keletkezett konfliktusa után tanú10 átjött hozzá, akkor azt mondta neki az érintett, hogy alig bírt kijönni a szobából, mert elé állt a felperes (12. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal első bekezdés). Erre az eltérésre a tanú azt a magyarázatot adta a vallomásában, hogy tanú10 biztos, hogy mondta neki ezt a körülményt, de lehet, hogy amikor a feljegyzést készítette, akkor másképp idézte fel a történéseket.

[38] A két, legközvetlenebbül érintett tanú nyilatkozata meggyőzően nem támasztotta alá a kifogásolt közlésrészt, mivel korábban a vezetőiknek írásban nem számoltak be a szobába zárásról, a szobából kijutás megakadályozásáról. Vélhetően ezért nem szerepelt ilyen a közszolgálati jogviszony megszüntetésével kapcsolatos dokumentumban sem. A tanúknak a nyilatkozataik és vallomásaik eltérésére adott magyarázatait személy4 és tanú4 vallomásai (12. sorszámú jegyzőkönyv) nem igazolták vissza, mert nem számoltak be arról, hogy az írásbeli tájékoztatáson kívül egyéb információt kaptak a kollégáiktól tanú10 kijutásának megakadályozásáról.

[39] A főigazgatói nyilatkozat szövegszerűen is összefűzte a szobába zárás esetét a fizikai fenyegetéssel. Ezzel összefüggésben szükséges volt általános értelmezést adni a fenyegetés, illetőleg a fizikai fenyegetés megfogalmazásoknak. A büntető jog felfogása szerint a fenyegetés olyan súlyos hátrány kilátásba helyezése, amely alkalmas arra, hogy a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 459. § (1) bekezdésének 7. pontja]. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:91. § (2) bekezdése szerinti jogellenes fenyegetésen a joggyakorlatban jogellenes hátrány kilátásba helyezését kell érteni. A fogalmi struktúrákból arra lehet következtetni, hogy a fenyegetés köznap értelemben mindenképpen valamilyen hátrány kilátásba helyezését jelenti a fenyegetéssel szemben.

A kifogásolt nyilatkozatban szereplő fizikai fenyegetés olyan magatartásként írható le, mely olyan a személyre közvetlenül ható hátrány, amely testre ható érintéssel, testre irányuló mozgással, mozdulattal, vagy a fenyegető személy közelségével valósítható meg.

[40] A korábban osztályvezetői, jelenleg főigazgató-helyettesi beosztásban lévő tanú6 a fenti esettel kapcsolatosan az ajtó eltorlaszolásáról számolt be és utalt a felperesnek egy férfi kollégájával való kakaskodására, amiért 2019-ben a felperes figyelmeztetést is kapott (12. sorszámú jegyzőkönyv 19. oldal első bekezdés). Az eltorlaszolás megállapíthatóságával kapcsolatban a másodfokú bíróság visszautal a fentebb kifejtettekre.

A kakaskodásnak nevezett, felsőtesttel a másik felé dőléssel kapcsolatos magatartást a korabeli tanú4 által készített feljegyzés (3/A/5. sorszámú irat) nem tartalmaz, a feljegyzés 7. pontjában szerepel a felperes magatartásával kapcsolatosan az agressziója, azonban kifejezett példát vagy esetet nem említ és fizikai agressziót pedig nem ír le. tanú4 a tanúvallomásában

(12. sorszámú jegyzőkönyv 9. oldal utolsó bekezdés) említett egy, a tanú6 által hivatkozott esethez hasonló eseményt, amikor a felperes belehajolt egy kollégája arcába és majdnem összeverekedett vele. Az előbbi iratból táplálkozó 2019. július 18. napján kelt munkáltatói figyelmeztetés szembesíti a felperest a kifogásolt magatartásaival és ennek 2. pontjában az agresszív viselkedését említi (3/A/4. sorszámú irat). A két iratból arra lehet következtetni, hogy a felperes kollegái, illetőleg munkahelyi vezetői alapvetően a felperes verbális agresszióját kifogásolták.

[41] A 2019-es felperes magatartását kifogásoló vezetői iratban foglaltak sem igazolják a felperes által perben sérelmezett fizikai fenyegetést és azt, hogy a felperes veszélyt jelentett a kollegáira.

A felperes kifogásolható magatartására, stílusára, munkatársaival való kapcsolatára nézve mindenképpen rosszálló ténymegállapításokat és értékítéleteket tartalmaz az irat. A főigazgató által az országgyűlési bizottságban elmondottak lényegesen súlyosabb magatartás formákat írnak le a felperessel kapcsolatosan. Ebből következően ez a dokumentum sem igazolja az elmondottak valóságát.

[42] személy3 korábbi évekre való írásbeli visszaemlékezésében írtak, mint például, hogy „le kéne löni mindenkit, aki cigizik az udvaron”, „dolgozzál, mert kinyomom a szemed” szintén a verbális agresszió körébe sorolható megnyilvánulások. Ahhoz komoly tényleges fizikai fenyegetéssel járó eseménysor nem volt kapcsolható (3/A/9. sorszámú irat). Ilyen jellegű felperesi megnyilatkozásokról személy4 és tanú4 is beszámoltak, melyekkel kapcsolatosan a másodfokú bíróság szintén a fenti minősítést fűzi.

A tanú2 feljegyzésében (3/A/7. sorszámú irat) szereplő, az érintett által fenyegetésnek ítélt, a Szarvasvadász című filmből vett kép ajtóra helyezése és annak a porcelánkutya kitámasztóval szembefordítása, a vázolt szituáció miatt valós fenyegetésnek szintén nem volt minősíthető. Ez utóbbi esetről a tanú a tanúvallomásában is beszámolt (12. sorszámú jegyzőkönyv 14. oldal negyedik bekezdés).

tanú5 tanúvallomásában a felperessel kapcsolatban meg nem engedhető hang használatát említette, amit egyebek mellett verbális fenyegetésnek mondott, de a fizikai fenyegetésről kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy arról nincs tudomása (12. sorszámú jegyzőkönyv 20. oldal utolsó bekezdés, 21. oldal első bekezdés).

Ezek a bizonyítékok sem támasztották alá a felperes által tanúsított fizikai fenyegetés voltát.

[43] Az alperes által 2016. április 24. napján felvett jegyzőkönyv (3/A/8. sorszámú irat) alapján aggálytalanul megállapítható volt az, hogy a felperes magatartása révén az alperesi épület hátsó lépcsőház II. emeleti ajtajának mágneszára maradandó sérülést szenvedett, és azt ki kellett cserélni. Továbbá az ehhez tartozó kártyaleolvasó burkolatát a felperes összetörte és az alkatrészt megpróbálta leszerelni. A felperes az ilyen magatartását a jegyzőkönyv szerint elismerte és a jegyzőkönyvet kézjeggyel ellátta. A Fővárosi Törvényszék 34.K.705.927/2020/18. számú ítéletének tényállásából az is következtethető, hogy a felperest ezen magatartása miatt az alperes megrovás fegyelmi büntetéssel sújtotta.

személy3 írásbeli nyilatkozata (3/A/9. sorszámú irat) a zúzógép rugdosását említette. tanú2 feljegyzésében (3/A/7. sorszámú irat) az ajtó becsapását és az ehhez tartozó biztonsági berendezés leszerelését említette.

tanú2 és tanú5 tanúvallomásaikban a 2016-os ajtóval kapcsolatos eseményeken túlmenően a fénymásológép rugdosását említették (12. sorszámú jegyzőkönyv 14. oldal harmadik bekezdés és 21. oldal első bekezdés). Vallomásában szintén az ajtóval kapcsolatos eseményekről számolt be dr. tanú8 tanú (12. sorszámú jegyzőkönyv 13. oldal hatodik bekezdés).

Az ajtó megrongálásán túlmenő eseményről tanú4 számolt be a tanúvallomásában, azonban azt kifejezetten nem minősítette rongálásnak, amikor egy másik alkalommal a felperes leszerelt egy ajtót, mert az idegesítette őt (12. sorszámú jegyzőkönyv 8. oldal harmadik bekezdés).

[44] A rendelkezésre álló és fent ismertetett bizonyítékok alapján az alperesi főigazgató nyilatkozata jelentősen túlment a felperes által tanúsított magatartás tényszerű leírásán. A „dühében szétvert bizonyos berendezéseket” egy olyan tomboló és romboló magatartást reprezentál, melyet nem lehetett azonosítani. Az ajtó zárjának becsapással való megrongálása, illetve az ehhez tartozó berendezés szétszerelése, összetörése és irodai gépek rongálást el nem érő megrúgása vagy csapkodása felelősen nem minősíthető berendezések szétverésének, mert az számszerűségében és fokozatában ezeken jelentősen túllépő agressziót fest le.

[45] A másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyezően arra a következtetésre jutott, hogy a bizonyítékok nem támasztották alá az alperesi főigazgató nyilatkozatában foglalt felperesi magatartások tanúsítását, ezért a közléseket valótlannak kellett minősíteni, melyre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a felperes Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jóhírnevének sérelmét, de ezt a következtetést ítélete indokolásában nem vonta le.

[46] A jogsértés bekövetkezésének körülményei szükségessé, és az alperes lehetőségei pedig lehetővé tették a felperes által kért módon az elégtételadás Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja szerinti elégtételadó közlemény közzétételét, mely a felperes számára a jogsértő nyilatkozattal szembesülők szerinti számarányában jelent nyilvános kompenzációt a jogsértéssel szemben.

[47] Mivel a fentebb kifejtettek szerint az volt megállapítható, hogy a felperes nem változtatta meg a keresetét, indokolatlan volt a keresetlevélben közölt elégtételadó nyilatkozattól eltérni, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet érdemi döntését ezzel összefüggésben részben megváltoztatta a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján, és mellőzte a rendelkező részben foglalt szövegrészeket.

[48] A másodfokú bíróság egyetértett a sérelemdíj, mint szubjektív szankció alkalmazásával. A felperest nem vagyoni sérelem érte elsősorban azért, mert nem várt módon szembesülnie kellett az alperesi nyilatkozattal [Ptk. 2:52.§ (1) bekezdés]. Ebben a vonatkozásban dr. tanúll vallomása igazolta azt, hogy az írásban rögzített nyilatkozatról többen értesültek.

Az alperes igyekezett kimenteni a felelősségét a jogsértés miatt, mely tekintetében a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésében foglaltak szerint az általános kártérítési felelősség Ptk. 6:519. § második mondata szerinti feltétel volt vizsgálható. Ebben a körben lehetett értékelni azt a hivatkozást, hogy az alperesi főigazgató hivatkozása mennyiben volt szükséges, figyelemmel arra, hogy a felperest nem maga nevezte meg.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a Ptk. 1:4. § (1) bekezdés adott helyzetben általában elvárhatósági mérce szerint a főigazgatói megnyilatkozástól alapvetően a tárgyszerűség volt elvárható. Ennek az elvárásnak a válaszadás nem felelt meg, mert túlmutatott a felperes korábbi magatartásainak reális jellemzésén és tényszerűségén. A felperes egyszeri fegyelmi felelősségének megállapítása, verbális jellegű megnyilvánulásai, károkozó magatartása és berendezések csapkodása nem azonosítható a főigazgató nyilatkozatában foglaltakkal.

Azt is értékelni lehetett, hogy a főigazgató nem feltétlenül várt módon szembesült a képviselői hozzászólásban foglaltakkal, arra nem készült, ezért pontos tényszerű információkat nem tudott azonnal közölni. A szükségszerűség kérdése csak annyiban értékelhető, hogy a főigazgatónak a politikai megszólalásra szükséges volt válaszolnia, arra pedig nem volt ráhatása, hogy a felszólaló megnevezte a felperest. A válasz tartalmára azonban a fent vázolt elvárás irányadó.

A jogsértő magatartás nem volt kirívóan súlyos, a magatartást pedig gondatlannak lehetett minősíteni.

Ilyen kiegészítések mellett, az elsőfokú bíróság helyesen értékelt és mérlegelt a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerinti kritériumok mentén, és helyesen határozta meg a sérelemdíj mértékét. A felperes által visszafogottan meghatározott sérelemdíj összege megfelelően kompenzálja a felperes nem vagyoni sérelmét, melynek további csökkentése az eset adottságai miatt szükségtelen.

[49] Az elsőfokú bíróság az állam terhén maradó kereseti illeték összegét tévesen állapította meg, ezért a másodfokú bíróság hivatalból észlelve ezt, megváltoztatta az ítéletet az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés b) pontjára utalással, figyelemmel arra, hogy a pertárgyérték meghatározásakor a meg nem határozható perértéket kellett alapul venni, mivel az magasabb volt, mint a követelt sérelemdíj mértéke és a felperes felróhatóságtól független szankciók alkalmazását is igényelte.

[50] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésre, melyet a Pp. 81. § (1) bekezdés szerinti felperesi felszámítás és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapított meg.

[51] Az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési illeték, a Pp. 102. § (6) bekezdése szerint – az alperes illetékmentessége miatt – az állam terhén marad.

Budapest, 2025. április 29.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Az aláírásban akadályozott
dr. Hercsik Zita bíró helyett
dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

Az aláírásban akadályozott
dr. Fintha-Nagy Péter László bíró helyett
dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke